

Ogen in het bos

Nick is bang.

Maar hij weet niet goed waarom.

Hij is nooit bang in het donker.

Maar nu ...

De takken kraken in de wind.

Nick voelt dat er iets is. Een mens of een dier.

Niet ver weg. Het kijkt naar hem.

Nick schijnt met zijn zaklamp door de bomen.

Ver komt het licht niet.

Het is veel te donker.

Nick ziet niks bewegen, maar hij voelt het.

En hij hoort bladeren knisperen.

Er is iets ... of iemand.

Nick rilt.

En loopt snel terug naar het stapeltje takken.

Uit zijn jaszak pakt hij een doosje lucifers.

Hij wil vuur maken. Vuur geeft een veilig gevoel.

In het licht lijkt alles minder eng.

Maar Nicks handen trillen.

De lucifers schuiven in het doosje.

Wat is hij nou onhandig!
Eindelijk krijgt hij een lucifer aan.

Dan opeens hoort hij het.
Een schrapend geluid.
Van schrik laat hij de lucifer vallen.
Nicks hart bonst in zijn keel.
Snel haalt hij een nieuwe lucifer uit het doosje.
Hij moet licht hebben, nu!
Dan vliegen de bladeren eindelijk in de fik.
Het vuur brandt.

Nick voelt zich stom.
Hij kent het bos heel goed, ook in het donker.
Het is zijn werk om hier ook 's avonds te zijn.
Overdag snoeit hij dode takken. 's Avonds
verbrandt hij ze, als er geen mensen meer zijn.
Het is dan heel stil in het bos.
Fijn is dat, vindt Nick.
Daarom heeft hij een bijbaantje als boswachter
genomen.

Nick voelt zich thuis in het bos.
Zelfs als het regent en koud is.
Hij houdt van alleen zijn.

Maar nu voelt hij dat hij niet alleen is.
Hij kijkt om zich heen.
Wat zit daar in de struiken?

Het vuur sist in het donker.
Even blaast de wind tegen de vlammen.
Het vuur danst.
Nick gooit dode bladeren in het vuur.
Ze krullen meteen om.

Als Nick opkijkt, schrikt hij.
Wat zit er achter die boom?
Zijn dat ogen?
Een uil vliegt door de donkere lucht.
Nick draait zich snel om.
Hij voelt dat de ogen alles zien.
Weer hoort hij iets, achter hem.
Een laag grommen.
Nu is het genoeg.
Nick houdt het niet meer.

Hij wil weg.
Eerst struikelt hij.
Dan schopt hij het doosje in de lucht.
De lucifers vallen eruit.
Maakt niet uit. Hij moet hier weg!

Freek

Toen hij klein was, wilde Nick al vaak naar het bos.

Hij logeerde vaak bij zijn oom.

Zijn oom was jager.

En soms ging Nick mee op *jacht*.

Dan liepen ze uren door het bos.

Maar aan de jacht vond Nick niet veel aan.

Hij liep liever gewoon door het bos.

Om naar de dieren te kijken.

Hij kon goed vogelnesten timmeren.

In die kasten kunnen vogels een nest maken.

Nick weet veel van vogels.

Hij kiest nog steeds de goede bomen om de nestkasten in te hangen. En nestkasten maken doet hij ook nog steeds.

Op plekken waar vogels veilig zijn.

Daarin hangt hij de nestkasten.

Niet te hoog, en ook niet te laag.

Nick voelt het als jonge vogels in gevaar zijn.

Hij ziet elke roofvogel.

En als er een vos in de buurt is, weet hij het meteen.

Nick hoort en ziet alles.
Daarom kreeg Nick al jong deze baan.
Freek, de boswachter, nam hem graag aan.
Freek is een wijze man.
Hij is al bijna zijn hele leven boswachter.
Freek ziet zichzelf terug in Nick.
Dat heeft hij wel eens gezegd.

Nick mag Freek ook graag.
Hij moet vaak lachen om de oude man.
Om de dingen die hij zegt.
‘Let op mijn woorden, vriend’, zegt Freek dan.
‘Ik zeg je wat voor weer het wordt.
Op tv hebben ze het altijd mis.
Maar ik niet. Ik gebruik deze.’
En dan wijst Freek op zijn oren en ogen.
En het gekke is dat hij altijd gelijk heeft.

Nick herinnert zich een dag in de zomer.
Het was prachtig weer.
Freek zei: ‘Dat wordt niks met die zon, Nick.’
Nick lachte.
‘Echt wel. Ik ga lekker naar buiten.
Kijk hoe blauw de lucht is. Het blijft mooi weer,
Freek.’

Maar Freek schudde zijn hoofd.
'Zie je dat vogeltje op het gras?
Dat is een roodborstje.
Hij weet dat het slecht weer wordt.
Luister maar hoe hij fluit.
Heel anders dan eerder deze week.
Toen zat hij in de boom.
Als het roodborstje naar beneden komt, komt ook
de regen.'
En na een paar uur ging het inderdaad regenen.
Nick moet lachen als hij eraan denkt.

Maar nu maakt Nick zich zorgen.
Freek heeft een ongeluk gehad in het bos.
Een houten brug is ingestort. Net toen Freek erop
stond.
Freek viel in het ijskoude water.
Daarom is hij nu ziek.

Nick staat er alleen voor.
En hij neemt ook het werk van Freek over.
Vaak werkt Nick's avonds lang door.
Gelukkig is het vakantie.
Nu heeft hij tenminste genoeg tijd.

Snoeien

Nick snoeit bomen en struiken.

Hij zaagt en knipt de takken af.

Er moet nog veel gebeuren.

Dat is elk jaar zo.

En elk jaar vindt Nick het snoeien een leuk werkje.

Maar nu is het anders.

Nick voelt zich niet prettig meer in het bos.

‘Snoeien en verbranden, jongen’, zegt Freek steeds.

‘Gewoon blijven snoeien en verbranden.’

Maar Freek heeft makkelijk praten.

Die ligt thuis.

Lekker veilig.

Terwijl er in het bos van alles gebeurt.

Nick ziet steeds allerlei vreemde dingen.

Krassen op de bomen.

Diepe krassen.

Alsof grote klauwen tegen de bomen hebben gekrabd.

En bloed. Op de plek waar Nick altijd vuur maakt.

Daar lag een grote plas bloed.

Er is iets in het bos
Een mens of een dier. Een wezen.
Iets tussen de bomen.
Nick kan het ruiken.
Vooral bij de brug. Daar hangt steeds een scherpe
geur.